

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

REGELE MALEFIC

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

HOLLY BLACK

Madoc a ajutat-o să se ridice și a cuprins-o de umeri cu brațul său greoi. Le-a strâns la piept pe ea și pe geamăna ei. Mirosul a fum și sânge uscat, iar Jude s-a relaxat în brațele lui. Era bine să te îmbrățișeze cineva. Chiar și un monstru.

Capitolul 1

Noul Înalt Rege al Tărâmului Zânelor stă lungit pe tron, cu coroana așezată nonșalant într-o parte și cu mantia lungă, de un stacojiu infam, întinsă de la umeri până la podea. În vârful uneia dintre urechile lui ascuțite strălucește un cercl. Inele grele îi sclipesc pe articulații. Însă podoaba lui cea mai provocatoare este gura catifelată și posacă.

Arată exact ca un ticălos, după cum și este.

Stau alături de el, în onorabila funcție de seneșal. Se presupune că aș fi cel mai de încredere consilier al Înaltului Rege Cardan, așa că am grijă să joc acest rol, fără să dezvălui poziția mea adevărată – mâna ascunsă din spatele tronului, cu puterea de a-i impune regelui să mă asculte chiar și atunci când ar vrea să mi se opună.

Mă uit în mulțime după un spion de la Curtea Umbrelor. Cei de acolo au interceptat un mesaj trimis din Turnul Uitării, unde e întemnițat fratele lui Cardan, și, în loc să-l transmită destinatarului, urmează să mi-l aducă mie.

Iar asta e doar cea mai recentă dintre probleme.

Au trecut cinci luni de când l-am silit pe Cardan să urce pe tronul regatului Elfhame ca să-mi servească drept regemariionetă, cinci luni de când mi-am trădat familia, de când sora mea a plecat cu fratele meu mai mic spre tărâmul muritorilor, departe de coroana pe care ar fi putut să o poarte, de când l-am înfruntat pe Madoc cu sabia scoasă.

Cinci luni de când am dormit mai mult de câteva ore odată. Mi s-a părut un schimb avantajos – un schimb demn de o *zână*: am pus pe tron pe cineva care mă detestă, ca să-l feresc pe Oak de pericole. A fost palpitant să-l păcălesc pe Cardan să-mi jure supunere pentru un an și o zi, de-a dreptul captivant când planul meu a dat roade. Atunci, un an și o zi păreau o veșnicie. Dar acum trebuie să găesc o soluție să-l țin la che-remul meu – și să-l împiedic să-mi facă probleme – și după acest termen. Îndeajuns de mult timp încât să-l las pe Oak să se bucure de ceea ce eu n-am avut: o copilărie.

În momentul de față, un an și o zi mi se par o nimica toată. Și, în ciuda faptului că l-am pus pe Cardan pe tron prin propriile mele intrigi, în ciuda manevrelor pe care le fac ca să nu-l miște nimeni de acolo, nu pot să nu mă îngrijorez când văd cât pare de relaxat.

Conducătorii zânelor sunt legați de pământ. Ei constituie sângele și inima vie a țărâmului într-un mod mistic, pe care nu-l înțeleg pe deplin. Dar cu siguranță nu e așa în cazul lui Cardan, care s-a dedicat total unei vieți de trântor și care nu face nimic din ce înseamnă guvernare adevărată.

În mare parte, responsabilitățile sale par să se rezume la a-i lăsa pe locuitorii Țărâmului să-i sărute mâinile încărcate cu inele și să-l lingusească după cum au chef. Sunt sigură că asta îi e pe plac – să le primească săruturile, plecăciunile și ploconirile. În orice caz, vinul sigur îi place. Cere întruna să i se umple pocalul incrustat cu caboșoane cu un lichior palid, verzui. Mi se învâрте capul numai când îi simt mirosul.

Găsește o clipă de răgaz și ridică privirea la mine, ridicând dintr-o sprânceană.

— Te distrezi?

— Nu atât de bine ca tine, răspund eu.

Oricât i-aș fi displicut când eram la școală, acea antipatie era doar o lumină pâlpăită pe lângă flacăra constantă a urii

pe care mi-o poartă în prezent. Îmi zâmbeste strâmbând din buze. Privirea îi sticlește malefic.

— Privește-i pe supușii tăi. Păcat că niciunul dintre ei nu știe cine e stăpânul lor adevărat.

Cuvintele lui mă fac să roșesc puțin. Are talentul de a transforma complimentele în insulte, în înțepături cu atât mai dureroase cu cât sunt tentată să le primesc drept complimente.

Am evitat să atrag atenția asupra mea la atâtea oște. Acum toți mă văd, scăldată în lumina lumânărilor, îmbrăcată cu una dintre cele trei tunici negre aproape identice pe care le port seară de seară, cu sabia mea, Piarză-Noapte, la șold. Dansează în cercuri și cântă, își beau vinul auriu și născocesc ghicitori și blesteme, în timp ce eu îi supraveghez de pe podiumul regal. Sunt frumoși și cumpliti și poate că îmi disprețuiesc mortalitatea, ba chiar o ridiculizează, dar în final eu sunt aici, sus, pe când ei, nu.

Desigur, probabil că și asta e un fel de a mă ascunde. Probabil că nu fac altceva decât să mă ascund în văzul tuturor. Cu toate acestea, nu pot să neg că mă bucur de puterea asta și că, atunci când cântăresc situația mea, simt un fior de încântare. Aș fi vrut doar să nu observe și Cardan acest lucru.

Dacă mă uit cu atenție, o pot zări pe sora mea geamănă, Taryn, dansând cu Locke, logodnicul ei. Locke, care am crezut cândva că mă iubește. Locke, pe care am crezut cândva că l-aș putea iubi. Dar cea care îmi lipsește e Taryn. În asemenea nopți îmi imaginez cum ar fi să sar de pe podium și mă duc la ea, să încerc să-i explic de ce am făcut alegerile pe care le-am făcut.

Nunta ei are loc peste trei săptămâni și noi încă nu ne-am vorbit.

Îmi tot zic că trebuie să aștept să vină ea la mine. M-a făcut să par o fraieră, împreună cu Locke. Încă mă simt ca o fraieră când îi privesc. Dacă nu vrea să-și ceară iertare de la mine,

atunci măcar să fie ea cea care pretinde că nu e nimic de iertat. Poate că așa accepta chiar și asta. Dar n-am să mă milogesc eu de Taryn.

O privesc cum dansează.

Nu are rost să mă uit după Madoc. Iubirea lui este parte din prețul pe care l-am plătit ca să ajung aici.

Un bărbat-zână scund și zbârcit, cu o coamă de păr argintiu și o haină stacojie îngenunchează în fața podiului și așteaptă să fie remarcat. Are manșetele împodobite cu bijuterii și mantia sa e fixată cu o agrafă de forma unei molii, ale cărei aripi se mișcă de la sine. În ciuda posturii smerite, are o privire lacomă.

Lângă el stau două zâne ale dealurilor, cu brațe și picioare lungi și cu părul prin care parcă suflă vântul, deși nu se simte nicio adiere.

Beat sau treaz, acum, că e Înalțul Rege, Cardan trebuie să-i asculte pe supușii care îi cer să le judece vreo cauză, oricât de mică, sau să le facă vreo favoare. Nu înțeleg de ce ar alege cineva să-și pună soarta în mâinile lui, însă locuitorii Tărâmului Zânelor sunt plini de capricii.

Din fericire, îi sunt mereu alături și-l sfătuiesc în șoaptă, așa cum face orice seneșal. Diferența e că, în cazul de față, el e obligat să mă asculte. Și dacă se întâmplă ca în replică să-mi soptească vreo două insulte oribile, ei bine, important e că e obligat să mi le spună în șoaptă.

Firește, acum se pune problema dacă merit toată puterea asta. *Nu am să comit nicio cruzime doar de dragul distracției, îmi spun în sinea mea. Asta trebuie să conteze în vreun fel.*

— Așa, spune Cardan, aplecându-se în față și făcând coroana să-i alunece și mai mult pe frunte.

Ia o gură mare de vin și le zâmbeste celor trei.

— Trebuie să fie o problemă deosebit de gravă, dacă o aduceți în fața Înalțului Rege.

— Se poate să fi auzit deja de mine, spune bărbatul-zână. Eu sunt cel care a făurit coroana care vă stă pe cap. Mi se spune Fierarul Grimsen, cel de mult plecat în exil alături de Alderking. Acum oasele lui se odihnesc în țărână, iar în Fairfold a apărut un Alderking nou, după cum aici a venit un nou Înalț Rege.

— E vorba despre Severin, spun eu.

Fierarul se uită la mine, evident surprins că am vorbit. Apoi se întoarce iarăși către Înalțul Rege.

— Vă implor să mă primiți înapoi la Înalta Curte.

Cardan clipește de câteva ori, de parcă nu l-ar vedea bine pe petiționarul din fața sa.

— Păi, ai fost și tu exilat? Sau ai plecat de bunăvoie?

Îmi amintesc acum că mi-a povestit despre Severin, dar despre Grimsen nu mi-a zis nimic. Bineînțeles că am auzit de el. E fierarul care a făurit și fermecat Coroana Însângerată pentru Mab. Se spune că poate să făurească orice din metal, până și ființe vii – păsări din metal zburătoare, șerpi târători care pot să sară la atac. Tot el a făurit cele două săbii gemene, Caută-Inimă și Jură-Inimă, una care-și atinge mereu ținta și cealaltă care poate străpunge orice. Din păcate, le-a făurit pentru Alderking.

— Îi eram slujitor prin jurământ, spune Grimsen. Când fostul Alderking a fost exilat, am fost nevoit să plec odată cu el – și astfel, la rândul meu, să cad în dizgrație. Și, deși la Fairfold i-am făurit numai obiecte fără valoare, tatăl vostru a considerat totuși că serveam intereselor lui. Acum, din moment ce amândoi au murit, vă implor să-mi dați voie să-mi găsesc locul aici, la Curtea voastră. De veți pune capăt surghiunului meu, vă voi sluji cu un devotament care să egaleze înțelepciunea voastră.

Îl privesc pe micul fierar mai atent, convinsă, brusc, că se joacă cu vorbele. Dar în ce scop? Rugămintea lui pare sinceră,

chiar dacă nu și umilința lui, dar asta nu e de mirare, având în vedere faima de care se bucură.

— Prea bine, spune Cardan, mulțumit, se pare, că i-a fost cerut ceva lesne de dăruit. Exilul tău ia sfârșit, declară el. Jură-mi credință și vei fi bine-venit la Înalta Curte.

Afișând o durere sufletească demnă de o piesă de teatru, Grimsen face o plecăciune adâncă.

— Nobile Rege, cereți cel mai neînsemnat și mai îndreptățit lucru de la slujitorul vostru, însă eu, după ce am suferit atât din cauza unor asemenea jurăminte, ezit să le fac din nou. Vă rog să-mi îngăduiți următoarele: să dovedesc devotamentul pe care vi-l port prin fapte, și nu printr-un legământ.

Îmi las mâna pe brațul lui Cardan, dar el nu ia în seamă acest avertisment și se eliberează din strânsoarea mea. Aș putea să spun ceva și – datorită unui ordin pe care i l-am dat anterior – Cardan ar fi obligat măcar să nu mă contrazică, doar că nu știu ce să spun. Nu e puțin lucru să-l avem pe fierar aici, făurind pentru Elfhame. Poate că merită să-l acceptăm chiar și fără jurământ.

Și totuși în privirea lui citesc o satisfacție și o siguranță de sine cam exagerate. Suspectez o înșelăciune.

Dar Cardan îi răspunde înainte să dezleg enigma.

— Accept condiția ta. Mai mult, îți ofer un dar. Într-un capăt al curții regale se află un atelier vechi cu forjă. Ți-l încredințez și îți voi pune la dispoziție tot metalul de care ai nevoie. Aștept să văd ce vei făuri pentru noi.

Grimsen face o plecăciune adâncă.

— Bunăvoința voastră nu va fi uitată.

Situația asta mă îngrijorează, dar poate că sunt prea precaută. Poate e doar faptul că fierarul mi-e antipatic. Până să chibzuiesc problema, apare încă o petiționară.

O cotoroanță – atât de bătrână și de puternică, încât aerul dimprejur pare că pâraie sub puterea magiei sale. Are dege-

tele ca niște ramuri, părul de culoarea fumului și nasul ca tălșul unei coase. La gât poartă un șirag de pietre și pe fiecare sunt crestate spirale care par să atragă și să tulbure privirea. Hainele ei grele freamătă la fiecare mișcare, iar sub ele observ picioare cu gheare, ca ale unei păsări de pradă.

— Prințisor, spune cotoroanța. Mama Măduvă îți aduce daruri.

— Nu am nevoie decât de loialitatea ta, spune Cardan pe un ton relaxat. Deocamdată.

— A, sunt loială Coroanei, nu-i vorbă, spune ea și vârmâna în unul dintre buzunare, scoțând la iveală o stofă mai neagră ca noaptea, atât de neagră, încât pare că soarbe lumina din jur.

Materialul se prelinge printre degetele ei.

— Dar am bătut tot drumul ăsta ca să-ți dăruiesc o comoară nemaivăzută.

Cei de aici nu vor să rămână datori, motiv pentru care nu răsplătesc favorurile cu un simplu *mersi*. Dă-le o turtă cu ovăz și o să-ți umple o cameră din casă cu grâu, plătindu-și datoria cu supra de măsură, ca să te îndatoreze pe tine. În schimb, Înaltului Rege i se aduc prinosuri zi de zi – aur, servicii, săbii cu nume deosebite. Numai că acestor lucruri nu li se spun *daruri*. Și nici *comori*.

Nu știu cum să interpretez micul ei discurs.

Vocea cotoroanței e mieroasă.

— Eu și fiica mea am urzit stofa asta din pânză de păianjen și coșmaruri. Veșmintele croite din ea vor devia ascuțișul oricărei săbii, dar vor fi ușoare și catifelate ca umbrele.

Cardan se încruntă, dar ochii îi alunecă iar și iar la materialul uimitor.

— Mărturisesc, nu știu să mai fi văzut ceva de felul ăsta.

— Așadar, primești ce-ți ofer? întreabă ea cu o scânteie vi-cleană în privire. Sunt mai bătrână decât tatăl tău și mama ta.

Mai bătrână decât pietrele acestui palat. La fel de bătrână ca oasele pământului. Chiar dacă ești Înaltul Rege, Mama Măduvă vrea să-ți audă promisiunea.

Cardan mijește ochii. Se vede că cotoroața a reușit să-l enerveze.

E ceva necurat la mijloc și de data asta pricep ce anume. Înainte să înceapă Cardan să vorbească, spun:

— Ați vorbit despre *daruri*, însă ne-ați arătat doar această stofă minunată. Sunt convinsă că ar fi primită cu recunoștință de către Coroană, dacă i-ar fi dăruită fără obligații.

Cotoroața mă fixează cu ochii ei aspri și reci ca noaptea.

— Și cine ești tu ca să vorbești în numele Înaltului Rege?

— Sunt seneșalul lui, Mamă Măduvă.

— Și îi vei permite acestei muritoare să răspundă în locul tău? îl întreabă ea pe Cardan.

Acesta mă privește cu atâta condescendență, încât mi se înfierbântă obraji. Privirea zăbovește. Strămbă din gură.

— Să zicem, spune el în cele din urmă. O amuză să mă țină departe de probleme.

Îmi mușc limba, în timp ce el întoarce o privire placidă spre Mama Măduvă.

— Îi merge mintea, spune cotoroața cu ciudă, ca pe un blestem. Așa să fie, stofa îți aparține, Majestate. Ți-o ofer de bunăvoie. Îți dăruiesc stofa, dar nimic altceva.

Cardan se apleacă spre ea de parcă amândoi s-ar amuza de o glumă numai de ei știută.

— O, dar spune și restul. Îmi plac cursele și vicleșugurile. Chiar și cele cărora era să le cad pradă.

Mama Măduvă își mută greutatea de pe un picior pe altul, primul semn de nervozitate pe care îl arată. Până și pentru o cotoroață cu oasele atât de bătrâne pe cât pretinde, mânia unui Înalt Rege e periculoasă.

— Prea bine. Dacă ai fi acceptat tot ce-ți ofeream, te-ai fi

trezit sub puterea unui geas, care ți-ar fi permis să te căsătorești numai cu cineva capabil să urzească stofa din mâinile mele. Cu mine – sau cu fata mea.

Mă trece un fior rece gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla atunci. Ar fi putut fi silit Înaltul Rege al Tărâmului Zânelor să accepte o asemenea căsătorie? Sigur ar fi existat o soluție. Mă gândesc la fostul Înalt Rege, care nu s-a căsătorit niciodată.

Conducătorii Tărâmului nu obișnuiesc să se căsătorească, pentru că, după ce urcă pe tron, nu se despart de el decât după moarte sau dacă abdică. Printre zânele de rând și nobili, căsniciile sunt gândite astfel încât să poată fi anulate – spre deosebire de jurământul muritorilor, „până ce moartea ne va despărți”, la ei se impun condiții precum „până când fiecare va renunța la celălalt”, „până când unul dintre voi îl va lovi pe celălalt din mânie” sau cu viclean formulata „pe durata unei vieți”, fără să se specifice a cui viață. Însă uniunea dintre regi și/sau regine nu poate fi anulată niciodată.

Dacă Cardan s-ar căsători, n-ar mai fi suficient să-l detronizez doar pe el ca să-l încoronez pe Oak. Ar trebui să o înlătur și pe regina lui.

Cardan ridică din sprâncene, dar păstrează un aer de indiferență senină.

— Doamna mea, sunt măgulit. Nu mi-am închipuit că ai avea un asemenea interes.

Fără a-și lua privirea, cotoroața înmânează darul său unuia dintre membrii gărzii personale a lui Cardan.

— Îți doresc să ajungi la înțelepciunea sfetnicilor tăi.

— Lucru pentru care se roagă fierbinte atât de mulți, spune el. Spune-mi, a venit și fika ta?

— E aici, spune cotoroața.

Din mulțime se ivește o fată care face o plecăciune adâncă înaintea lui Cardan. E tânără și are un păr bogat, pe care-l poartă liber. La fel ca mama ei, are brațe și picioare neobișnuit

de lungi și subțiri, dar, pe când mama e supărător de costelivă, fata are o oarecare grație. Poate și datorită faptului că picioarele ei seamănă cu ale oamenilor.

Deși, ca să fim cinstiți, sunt întoarse în spate.

— Aș fi un soț jalnic, spune Cardan îndreptându-și atenția înspre tânără, care, sub greutatea privirii lui, pare că se strânge în sine. Dar onorează-mă cu un dans și am să-ți arăt celelalte talente ale mele.

Îi arunc o privire bănuitoare.

— Haide, îi spune Mama Măduvă fiicei sale și o înșfacă de braț, fără prea multă blândețe, îndrumând-o înspre mulțime.

Apoi se întoarce iarăși spre Cardan.

— Noi trei ne vom întâlni din nou, spune ea.

— Să știi că toate vor vrea să se mărite cu tine, spune Locke plictisit.

Îi recunosc vocea chiar înainte să văd că a apărut în locul părăsit de Mama Măduvă. Îi surâde lui Cardan, aparent încântat de sine, dar și de lumea întreagă.

— Ai face bine să-ți iei consoarte, spune el. Multe, multe consoarte.

— Bine spus, mai ales că urmează să te căsătorești, îi amintește Cardan.

— Hai, las-o baltă. Ca și Mama Măduvă, ți-am adus un dar. Locke face un pas înspre podium.

— Unul mai puțin periculos.

Nu se uită la mine. Ca și când nu m-ar vedea sau aș fi la fel de neinteresantă ca mobila din jur. Aș vrea ca faptul ăsta să nu mă supere. Aș vrea să nu-mi amintesc clipele petrecute în vârful celui mai înalt turn de pe moșia lui, lipită de trupul lui cald. Aș vrea să nu se fi folosit de mine ca să testeze dragostea pe care i-o purta Taryn. Aș vrea ca Taryn să nu i-o fi permis.

Când o prinde mâța pește, spunea tatăl meu muritor, și coada la urs o crește. Încă una dintre zicalele acelea care n-au noi-mă până nu le descoperi sensul pe pielea ta.

— Așa?

Cardan pare mai mult nedumerit decât curios.

— Îți prezint următorul dar: pe mine însumi – ca maestru de ceremonii în slujba ta, declară Locke. Numai să-mi oferi acest titlu și, cu spirit de datorie și cu mare plăcere, o să am grijă ca Înaltul Rege al regatului Elfhame să nu se plictisească niciodată.

Sunt atât de multe slujbe la palat – servitori și miniștri, ambasadori și generali, consilieri și croitori, bufoni și autori de ghicitori, îngrijitori de cai și crescători de păienjeni și încă vreo zece poziții pe care le-am uitat. Nici nu știam că există așa-zisul titlu de maestru de ceremonii. Poate că nici n-a existat până acum.

— O să-ți aduc bucurii cum nici nu-ți imaginezi.

Zâmbetul lui Locke e molipsitor. Probleme, asta o să aducă. Iar eu n-am timp de probleme.

— Ai grijă, spun eu, atrăgându-i privirea în sfârșit. Nu cred că dorești să jignești puterea de imaginație a Înaltului Rege.

— Chiar așa, nici eu nu cred, spune Cardan pe un ton greu de interpretat.

Zâmbetul lui Locke nu se clintește. În schimb, sare pe podium, moment în care cavalerii de o parte și de alta vin imediat să-l oprească. Cardan le face semn să plece.

— Dacă îl faci Maestru de Ceremonii... spun eu repede, disperată.

— Îmi dai ordine? mă întrerupe el, ridicând dintr-o sprâncenă.

Știe că nu pot să spun „da”, din moment ce s-ar putea să mă audă Locke.

— Nu, firește, spun eu printre dinți.

— Bine, spune Cardan, întorcându-și privirea. Mă gândesc să-ți fac pe plac, Locke. Viața a devenit anostă în ultimul timp.